

SØGER LÆRDOM VED LÆSNING OG VED TRO

NUMMER 5 | 1. MARTS 1931 | 80. AARGANG

GUDS BØRN.

Af Ældste John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

»Han lader sin Sol gaa op over onde og gode og lader det regne over retfærdige og uretfærdige.« (Math. 5: 45.)

Alle kan modtage Guds Kærlighed i lige Grad. Hans Velsignelser er tilgængelige for alle. Alle bliver tilbudt Livets Glæder.

Og dog modtager ikke alle i den samme Grad, da ikke alle kan anvende det, de modtager, paa den samme Maade. Det er Forklaringen paa al Bevægelse i Menneskehedens Historie, hvori Overtrædelse og Omvendelse, Afvigelse fra Sandheden og Tilbagevenden til denne driver et stedse vekslende Spil.

Vel gaar Solen op over alle, men Sollyset hjælper ikke de Mennesker, som er i Virksomhed om Natten og sover om Dagen. Vel skinner Solen paa Jorden, men enkelte Mennesker opholder sig paa saadanne Steder, hvor Solens Straaler ikke kan komme til. Andre derimod, som er tillidsfulde og taknemlige, gaar ud i Sollyset, indaander Jordens Velsignelser og finder Kraft og Fred. Lyset skner for hele Verden, men ikke alle benytter det til at søge efter Sandheden, og andre, som har fundet Sandheden, trækker sig atter tilbage til Morket og Forglemmelsen.

Regnen bliver sendt for at forskonne og oplive Jorden. I

samme Grad falder det paa alle nedenfor liggende Steder. Den uretfærdige Mands Mark faar ligesaa meget Regn som den retfærdiges. Og dog, bemærk Forskellen. Den højere Retfærdighed! Den retfærdige, som agter paa sine Velsignelser, pløjer Ageren og tager Vare paa den, for at Regnen skal trænge ned i Jorden, naa til Plantens Rødder og fremhjælpe Væksten. Den uretfærdige, som er ligegyldg for de hellige Gaver, tager ikke Vare paa Ageren. Høstens Tid nærmer sig. Den Mand, som har taget Vare paa sin Jord og gjort Nytte af Regnen, faar Afgrøde i 100 Fold, medens den anden, der forsømte sin Ager og lod Vandet løbe bort, maa tage til Takke med 10 Fold.

Herren elsker alle sine Børn. I samme Grad faar de alle de Gaver, som er nødvendige her i Livet. Dog, kun de, der tragter efter at blive saadan, som Faderen er, kan vente en rig Løn for deres Anstrengelser her i Livet. Til Herrens sande Børn hører de, der uden at sky Dagens klare Lys, søger efter Sandheden og derpaa i al Evighed anvender denne Sandhed til Menneskenes Gavn og til Guds Forherligelse.

DEN DANSKE MISSION.

FORAARSKONFERENCER 1931.

Foraarskonferencerne vil i Aar blive afholdt som følger:

Odense	21., 22. og 23. Marts.
København	27., 29. og 30. Marts.
Aarhus	10., 11., 12. og 13. April.
Aalborg	17., 18., 19. og 20. April.
Esbjerg	24., 25., 26. og 27. April.

Et meget interessant Program er udarbejdet for alle Konferencer, og vi inviterer alle Søskende til at komme til Stede. Særligt opfordrer vi de Søskende, der bor udenfor de forskellige Byer, hvor Konferencerne afholdes, til at gøre sig al mulig Umage for at kunne være til Stede.

FORFLYTTELSER.

Ældste Bernard O. Andersen er blevet forflyttet fra Københavns Distrikt til Aarhus, og Ældste Claude E. Bird er blevet forflyttet fra Esbjerg Distrikt til København.

DEN FEMTE APRIL 1931.

Der foreslaas, at der i de europæiske Missioner ikke bliver afholdt nogen Distriktskonferencer Søndag den 5. April, den Søndag, der er nærmest Aarsdatoen for Kirkens Organisation. Det er Tanken, at Søndag den 6. April eller den Søndag, der er nærmest denne Dato, hvert Aar, i alle Grene, bliver viet til Højtideligholdelse af Kirkens Organisation.

Denne Dag bør der arrangeres Grensmøder til Ære for Jesu Kristi Evangeliums Tilbagegivelse i disse de sidste Dage, idet man særlig erindrer de Begivenheder, der fandt Sted den 6. April 1830, den Dag, da Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige blev officielt organiseret.

Det vil være godt at gøre Forberedelser for Programmet den 5. April 1931 tidligst muligt. Programmer er allerede udsendt til de forskellige Grene fra Missionskontoret.

Holger M. Larsen,
Missionspræsident.

PRÆSIDENT OG SØSTER WIDTSOE HJEM TIL KONFERENCE.

Efter Forlydende skal Missionspræsident John A. Widtsoe og hans Hustru, Søster Leah D. Widtsoe, efter Anmodning fra det Første Præsidentskab rejse til Salt Lake City for at deltage i Kirkens Generalkonference, der afholdes den 6. April. Det er os en stor Glæde at meddele, at dette kun vil blive et midlertidigt Fravær, og at vi snart vil have den Glæde at have Præsident og Søster Widtsoe tilbage igen.

Samtidig kan det være paa sin Plads at nævne, at Præsident Widtsoe den 31. Januar fyldte 59 Aar og i den Anledning var Genstand for stor Opmærksomhed fra sin talrige Venneskare.

Vi tillader os at sende Præsident Widtsoe en forsinket Lykønskning og at ønske ham og Søster Widtsoe hjertelig velkommen tilbage.

DEN NORSKE MISJON.

EN HILSEN FRA BERGENS GREN TIL ALLE VÅRE SPEIDERBRØDRE I DEN NORSKE MISJON.

»Smidd er kjeden av sterke arme,
gjennemglødet av hjertets varme.
Speideren er, rundt vår jord,
hele verdens bror.«

Speiderforeningen i Bergens gren avholdt fredag den 30. januar 1931 en meget vellykket fest i anledning troppens 2års stiftelsesdag. Et interessant og rikt avvekslende program blev utført, bestående av taler, sang, musikk, flaggparade og lek. Lokalet var smukt dekorert. Alle misjonærer fra Bergens distrikt, samt misjonspresident Hyrum D. Jensen, der samme aften ankom til Bergen, gledet oss med deres besøk. Bordmarsjen blev spillet og misjonærene med speiderguttene gikk tilbords, hvor der blev servert smørbrød, kaker og chokolade. Ved bordet talte president Jensen til guttene og gav dem mange gode råd. Han rådet dem til å begynne å tenke på deres materielle erhverv og opmuntret dem til å bli gode tjenere i Jesu Kristi Kirke.

Festen sluttet kl. 11. Troppen dannet hesteskoform med flagget i fronten, og troppsangen blev sunget. Takksigelse og speiderbønn.

Troppen har 27 medlemmer.

Henry D. Ingebrigtsen,
Troppsfører.

DØDSFALL I BERGENS GREN.

Søster Turine Elisabeth Olsen avgikk ved døden tirsdag den 20. januar 1931 og blev begravet fra sitt hjem i Bergen tirsdag den 27. januar kl. 11,30, under ledelse av forstander Johan Sætrum.

Begravelseshøitideligheten åpnedes med, at koret sang de to første vers av: »O, min Fader, du som troner«. Bønn av eldste Marvin M. Benson. Fortsatte med siste vers av samme salme. Forstander Johan Sætrum holdt dernæst en gripende tale om avdødes liv og det evangelium, hun hadde annammet. Forsamlingen sang: »Nu, moder, blidt du sover«. Der var så bønn av distriktspresident William Bevan Anderson, hvorefter kisten blev båret ut av hjemmet og ført til Møllendals begravelsesplads, fulgt av den avdødes familie og venner.

Sangen »Ei sorg for den, som smertefri« blev avsunget. Graven blev innviet av broder Oluf K. Karlsen, hvorefter salmen »Nærmere Gud til dig« blev avsunget.

Avdøde søster var fodt den 11. desember 1866 og har vært medlem av kirken siden den 3. mai 1909. Hun har alltid vært et trofast medlem og et godt eksempel for sin familie.

Hyrum D. Jensen,
Misjonspresident.

SØNDAGSSKOLEN

NADVERVERS OG KORLEKTIE FOR MARTS MAANED.

Nadververs:

O, lad os altid prise ham.
Som tog paa sig vor Synd og Skam.
Paa Golgata han Døden led,
For os at bringe evig Fred.

Korlektie:

Pagtens Bog, 4. Kap., Vers 1 og 2.

»Se et underfuldt Værk er begyndt og er ved at komme frem blandt Menneskenes Børn. Derfor ser til, o I, der indgaar i Guds Tjeneste, at I tjene ham af eders ganske Hjerte, Sjæl, Sind og Styrke, at I kunne staa ulastelige for Gud paa den yderste Dag.«

EMNER FOR 2½ MINUTTERS TALER.

1. Marts: Hvad er Betydningen af Udtrykket: »Mennesket er skabt i Guds Billede?«
8. Marts: Nødvendigheden af Aabenbaring.
15. Marts: Betydningen af at være ydmyg.
22. Marts: Tror de Sidste Dages Hellige paa Bibelen?
29. Marts: Betydningen af at samle Kundskab.

VOR FORESTILLING OM GUD*.

Lad os begynde dette vort Studium med at diskutere de Sidste Dages Helliges Opfattelse af Gud.

»Den Gud, jeg tjener, er evigt fremadskridende,« siger Brigham Young. (Discourses of Brigham Young, Side 33.)

* Lektie for senior og junior Klasser 1. Marts.

Deri ligger vor Filosofi af hele vor Forestilling om Guddommen. »Som Mennesket nu er, Gud en Gang var, og som Gud er, kan Mennesket blive,« er en almindelig anerkendt Tro i vor Kirke. »Det maa have været saaledes, at Gud har haft et Legeme og har været paa Jorden. Dersom det ikke havde været saaledes, vilde han ikke have været i Stand til at dømme Menneskene retfærdigt, i Forhold til de Fristelser og Synder, de har haft at kæmpe med.« (Discourses of Brigham Young, S. 37.) Skønt det ikke er blevet fortalt os med rene Ord, saa er det dog meget sandsynligt, at der en Gang har været en Tid, da han, som vi tilbeder, har været et dødeligt Væsen og har levet paa en Planet, hvor han har maattet gennemgaa den dødelige Eksistens' Trængsler, møde dens Fristelser og nyde dens Velsignelser. Maaske han for den Tid eksisterede som en Aand, ligesom vi har gjort. Igennem Tiderne maa han have steget fra et dødeligt til et udødeligt, opstandent Væsen, der gradvis opnaaede mere og mere Dygtighed og Kundskab. Og med hans Kundskab kom der Magt. Skridt for Skridt voksede han og udviklede sig paa enhver Maade, saa han tilsidst blev almægtig. I Overensstemmelse med Loven skabte han Jorden og anbragte den i dens Plads i Universet, som han ogsaa skabte. Hvorledes han gjorde det, har han aldrig fortalt os. Hvor lang Tid det tog ham, er der ingen som véd, skønt der er blevet fremsat utallige Teorier om dette. Beretningen i 1. Mos. 1. Kap. er den mest almindelige. Den Beretning af Moses, der findes i Den Kostelige Perle, har omtrent det samme Sprog. Den Beretning, der findes i Abrahams Bog, er en Smule mere detailleret, men indeholder i Lighed med de andre to, intet andet end en Beretning om, hvad der blev skabt, og i hvilken Orden Skabelsen foregik.

Mange religiøse Ledere har forsøgt at forklare Herrens Fremgangsmaade med Verdens Skabelse. Videnskabsmænd har forsøgt det samme. Disse forskellige Forklaringer vilde ikke stemme overens, og derfor opstod den Paastand, at Religion og Videnskab var to Ting, der ingen Forbindelse havde med hverandre, og at de ikke kunde stemme overens. Sandheden er, at der ingen Uoverensstemmelse er mellem Videnskaben og den Beretning om Skabelsen, der findes i den Hellige Skrift. Der er en forbavsende Harmoni imellem dem. Som et Bevis paa dette kan man sammenligne Beretningen om den Orden, hvori Skabelsen foregik, med den nuværende geologiske Beretning.

Beretningen i 1. Mos. og ligeledes Mose Beretning i Den Kostelige Perle fortæller, at Skabelsen fandt Sted i Løbet af 6 Dage. Nøjagtig hvad dette betød, har religiøse Ledere ikke kunnet blive enige om. Nogle har sagt, at det betød 6 Dage à 24 Timer. Andre har hævdet, at der mentes 6 af Herrens Dage, om hvilke der siges, at de er 1000 Aar hver. Atter andre har hævdet, at det betød 6 Tidsperioder. Da Videnskabsmænd beviste, at Verdens Skabelse efter al Sandsynlighed har taget Millioner af Aar, fremkom atter den Teori, at Videnskab og Religion var i stærk Modstrid mod hinanden. Men Herren har aldrig nogensinde aabenbaret, hvor lang Tidsperiode »hans Dag« var. Et lille Tilløb til en Forklaring kan man maaske finde ved at læse Abraham 4: 13. Af det Sprog, der her er brugt, synes at fremgaa, at en Dag i Skabelsen betegner en lang, men ubestemt Tidsperiode. Denne Forklaring er paa ingen Maade i Strid med videnskabelige Opdagelser. Den Beretning, Herren giver os angaaende Jordens Skabelse, er begrænset til en Erklæring om, at han skabte Jorden, og i hvilken Orden Skabelsen foregik.

Efter at Jorden var dannet, skabte han Mennesket. Hvorledes, fortæller han os ikke. 1. Mos. siger: »Saa skabte Gud Mennesket i sit Billede, i Guds Billede skabte han det; Mand og Kvinde skabte han dem.« (1. Mos. 1: 27.) Læs ogsaa 1. Mos. 2: 7, og Abraham 4: 27. Hvorledes Gud udførte dette, har det ikke behaget ham at aabenbare. Vi véd kun én Ting med Sikkerhed: Han gik frem efter naturlige Love. Maaske Videnskaben en Dag vil opdage, hvorledes han gjorde det. Uden Tvivl vil han selv en Dag fortælle os det. (Pagtens Bog 101: 32.) Dersom det havde været af Betydning for os at vide, hvorledes han udførte sit Værk, vilde han sikkert allerede have fortalt os det. Det, der er af Betydning, er, at han har skabt Verden og Mennesket og alle Ting. Det er endvidere af Betydning, at han er vor Fader, der elsker sine Børn og ønsker at frelse dem. Alle Mennesker bliver tilbudt den samme Anledning til at udvikle sig, gaa fremad og opnaa en Frelse.

(Fortsættes.)

---

8. Marts.

VOR FORESTILLING OM GUD (fortsat).

Guddommens Treenighed bestaar af Faderen, Sønnen og den Helligaand. Den Helligaand er, i Lighed med de øvrige to, en bestemt Personlighed, men er kun en aandelig Per-

sonlighed og har ikke noget Legeme af Kod eller Ben. Hans Embede er at betjene de Medlemmer af den menneskelige Familie, som elsker Sandheden.

Henry Ford, som beskæftiger Titusinder af Folk, har opbygget en Organisation, hvorved han er i Stand til at kende eller at lære at kende hver eneste lille Detail i sin Forretning og alle Ting, der angaar ikke alene hans Arbejdere, men ogsaa deres Familier. Andre Eksempler kunde nævnes paa, hvorledes Mennesker har været i Stand til at udarbejde Systemer, hvorefter det har været muligt at folge hver lille Detail i en mægtig Organisation. Naar man betænker disse Ting, hores det ikke saa usandsynligt, at Herren skulde være i Stand til at kende alle sine Borns Fornødenheder, hore deres Bonner og hjælpe hver enkelt. Han, som har Evne til at skabe og kontrollere Planeter og menneskelige Væsener og Liv, har visselig ogsaa en Evne til at holde sig i Kontakt med alle sine Skabninger. Radio og traadlos Telegrafi gor det lettere for os at forstaa, at han kan gore det. Vi, som kender til, hvor højt menneskelige Kræfter kan naa, skulde have let ved at forstaa, at han kan hore og besvare vore Bonner og kender vore Tanker og Handlinger.

Ved Siden af disse Evner har Herren et inderligt Ønske om at velsigne og frelse sine Born. Han har lovet at lede og fore dem. Han har givet dem Leveregler, som ikke alene kan give dem en evig Frelse, men som ogsaa kan hjælpe dem til at faa et rigt Udbytte af Jordelivet. Han har oprettet en Kirke, som skaffer tilveje talrige Anledninger til at vokse og udvikle sig. Gennem sine Tjenere kalder han stadig paa Menneskene og opfordrer dem til at omvende sig og komme og tage Del i de Velsignelser, som Religionen giver.

Lad os i Korthed overveje, hvilke Fordele denne vor Tro byder os. Den byder alle Klasser Haab og Tilfredsstillelse. Den fortæller de ærgerrige, at deres Muligheder for Udvikling er ubegrænsede. Alt fremtidigt Liv vil blive et Liv fuldt af Anledninger. Der er ingen Grænser for, hvad der kan opnaas.

De, der soger Retfærdighed, vil finde Tilfredsstillelse i den Overbevisning, at alle Mennesker faar, hvad de har fortjent. Ethvert menneskeligt Væsen bliver domt efter Love, det kan forstaa. Skont Herren er villig til at tilgive de Synder, der er begaaet, dersom man beder om Tilgivelse og omvender sig, saa bliver dog ikke Syndens Virkninger helt ophævet. Tilgivelsen fjerner Hindringerne fra Udviklingens Vej, saa den,

der har syndet, faar den samme Anledning som alle andre til at udarbejde sin egen Frelse ved Hjælp af Guds Aand og Kirkens Undervisning.

Der gives ogsaa Synderen Haab. Dersom han bliver omvendt til Mormonismen, saa vil han vide, at det er aldrig for sent at begynde at genoprette det, som er gjort forkert. Uanset hvor lavt han staar, eller hvor langt han er kommet bort fra Retfærdighedens Sti, saa vil der altid være en Anledning for ham til atter at begynde at arbejde sig opad. Dersom han er villig til at søge opad mod Lyset, vil Herren hjælpe ham. Gennem Omvendelse og Ydmyghed kan han slutte sig til den Skare, der søger opad mod Frelse og Fremgang, ligesaa hurtigt som han er i Stand til at lære at leve efter det evige Livs Love. De Sidste Dages Helliges Forestilling om Gud indbefatter alle Fordele og Velsignelser, som alle andre Opfattelser har, og meget mere.

DE ANLEDNINGER KIRKEN TILBYDER.*

Lignelsen om Talenterne (Math. 25: 14—23) fremhæver stærkt de Sidste Dages Helliges Tro paa Fremgang og Udvikling. Denne Lignelse blev givet en kort Tid før Kristi Korsfæstelse og var et af de sidste Budskab, han efterlod sig. Til den trofaste Tjener blev der sagt, at han skulde gaa ind til sin Herres Glæde. Til den ligegyldige Tjener blev der sagt, at han skulde kastes udenfor i Mørket, hvor der var Graad og Tænders Gnidsel.

I Overensstemmelse med dette synes det derfor, som om man maa gaa fremad i Kundskab og Magt, før man kan blive i Stand til at nyde den store Glæde. Uden denne Fremgang forbliver vi »i Mørket udenfor«. Dersom denne personlige Udvikling har saa stor Betydning for Gud, har man Ret til at forlange, at Guds Kirke skal gøre alt for, at alle dens Medlemmer skal have Anledning til at opnaa denne personlige Vækst og Udvikling. Lad os derfor undersøge, hvad Jesu Kristi Kirke gør for dens Medlemmer i denne Henseende. Lad os ikke i vor Diskussion indskrænke os til at nævne dem, der er blevet kaldet til at indehave høje og ansvarsfulde Stillinger indenfor Kirken, saasom det Første Præsidentskab, de Tolvs Raad, den præsiderende Patriark, de syv Præsiden-

* Lektie for 15. Marts.

ter over de Halvfjerds og den præsiderende Biskops Raad. Den Kendsgerning, at de som Herrens Repræsentanter paa Jorden, iklædt Magt og Myndighed fra ham og vejledet ved hans Inspiration og ved Aabenbaring fra ham, har en usigelig stor og rig Anledning til Udvikling, behøver ingen Forklaring. Men lad os vende vor Opmærksomhed mod Folkets store Skare for at se, hvad Kirken gør for dem. Lad os tage hvilket som helst Barn, der er født indenfor Kirken. Lad det være Dem selv eller Deres Barn. Medens det endnu var et spædt Barn, fik det Navn og blev velsignet ved Præstedommets Fuldmagt og Myndighed. Naar det er 3—4 Aar gammelt, kan det begynde i den mindste Klasse i Søndagsskolen, hvor det hver Søndag kommer sammen med en Skare andre Børn for at lære om Livets store Spørgsmaal paa den enkle og barnlige Maade, der passer for det. Naar det er 8 Aar, bliver det døbt og faar den Helligaands Gave beseglet paa sit Hoved. Men endnu før det naar denne Alder, har det i mange af Kirkens Grene Anledning til at deltage i en Organisation, der kaldes »Primary«-Organisationen, hvor dygtige og kærlige Lærere og Ledere lærer det at lege og at fylde de ledige Timer paa en god Maade. Naar det bliver 12 Aar gammelt, faar det Anledning til at slutte sig til Unge Mænds og Kvinders Uddannelsesforening, hvor det faar rig Anledning til at udvikle sig i mange Retninger. Dersom det er en Dreng, har han i 12 Aars Alderen Ret til at modtage det aaronske Præstedømme, forudsat han er værdig. Derved bliver han en af Guds Repræsentanter paa Jorden og bliver iklædt Myndighed til at administrere i Livets timelige Spørgsmaal. I denne Alder tilbyder der sig talrige Anledninger for ham. Fra nu af og indtil han dør, behøver han aldrig at være uden Anledning til at udføre noget. Lad os se hvorledes. Søndagsskolen har Afdelinger, hvor han kan studere Religion for Resten af sit Liv. Ungdomsforeningen tilbyder ham Uddannelse paa de forskelligste Omraader, saa længe han lever. Arbejdet i Præstedømmet, som begynder naar han er 12 Aar, tager aldrig Ende. Men lad os ogsaa betragte alle de individuelle Anledninger, Kirken skaffer tilveje. I det aaronske Præstedømme er der 3 Afdelinger — Diakoner, Lærere og Præster. Næsten alle Kirkens Ward har mindst et Kvorum for Diakoner. Det betyder, at 3 Diakoner faar ledende Stillinger i hvert Kvorum. Da der er over 1000 Ward i Kirken, og der gennemsnitlig er 3 Kvorum i hvert Ward, vil det sige, at

mere end 9000 Drenge i Alderen mellem 12 og 15 Aar bliver indsat i ledende Stillnger. Ligeledes er der 3000 Drenge i Alderen 15—17 Aar, der opnaar det samme Privilegium. I næsten hvilken som helst anden Organisation paa Jorden kan man finde Folk, der er udstyret med ypperlige Lederevner, der aldrig faar en Anledning til at udvikle dem. Og i vor Kirke er der Tusinder, der allerede i Drengealderen bliver tilbudt saadanne Anledninger. Men det standser ikke her. Det melkisedekske Præstedomme har ogsaa 3 Afdelinger. Gennem disse Organisationer skaffes der tilveje Anledninger for Tusinder af ældre Mænd til at udvikle deres Lederevner. Ogsaa Kvinderne har de samme Anledninger, særlig i den Kvindelige Hjælpeforening, Unge Kvinders Uddannelsesforening og Søndagsskolen. Mange andre Ting kunde nævnes. I Korthed kan man sige, at Kirken tilbyder ikke mindre end 40.000 ledende Stillinger indenfor de forskellige Organisationer. Dertil kommer en Hærskare af Lærere indenfor de samme Organisationer. Det er ingen Overdrivelse at sige, at der i det Hele er over 150.000 Stillinger indenfor Kirken, og da har man endnu ikke nævnt de 50—60.000 Kredslærere og Kredslærerinder.

Alle disse Stillinger tilbyder Anledninger til at udvikle de Talenter, som Gud har nedlagt i vore Hjerter.

Men vi er endnu ikke færdige. Vor Organisation er demokratisk, og vi er alle med og udfører Arbejdet. Forkyndelsen indenfor vor Kirke er ikke begrænset til nogle faa betalte Præster. Den udføres af Krkens Medlemmer, og Antallet af de Medlemmer, der hvert Aar taler for Forsamlinger, beløber sig til Titusinder. Musikken er ikke udført af betalte Kunstnere, men alle, som har Talent, og som ønsker at optræde offentlig, har her talrige Anledninger.

Rekreationsprogrammet kræver aarligt Tusinder af Arbejdere. Hvert Aar giver Kirken omtrent 1200 unge Mænd og Kvinder det Privilegium at repræsentere den som Missionærer. De gaar til alle Dele af den civiliserede Verden og vinder i Kundskab, Indflydelse og Styrke.

Hvortil fører alle disse utallige Anledninger? Til Vækst. Den, der underviser, lærer at gøre dette paa en bedre Maade. Den, der taler, udvider sin Kundskab. Den, der indtager en ledende Stilling i hvilken som helst Organisation, gaar fremad og udvikler sig. Naar man forstaar, at eftersom man

(Fortsættes.)

SKANDINAVIENS STJERNE

Et halvmaanedligt Tidsskrift for Jesu Kristi Kirke
Af Sidste Dages Hellige.

Oprettet i Aaret 1851.

Ansvarshavende Redaktør:	Redaktionssekretær og Translatør:
Holger M. Larsen	Eva M. Giertsen

MATERIALISME.

Af Dr. John A. Widtsoe af de Tolvs Raad.

—

Materialismen er doende. Hvilken Befrielse! Dens Herredomme i en forovrigt intelligent Tidsalder er en ubehagelig Erindring.

Videnskaben, der for 100 Aar siden var et spædt Barn, har vokset hurtigt. Mennesket har vundet en Magt over Naturen, som overgaar selv Fantasiens vildeste Flugt. Fortidens Mirakler blev forklaret gennem Eksperimenter i Laboratorier. Det uendelig lille og det umaadelig store blev udforsket. Lyn blev tvunget til at komme ned fra Skyerne for at tjene menneskelige Fornodenheder. Mennesket var tilsyneladende blevet Jordens Herre og begyndte næsten at svimle ved Tanken om dets egen Betydning.

Saa begyndte denne nye Aristokrat at filosofere: Der er intet i Universet uden Materie og Kræfter. Deres utallige Handlinger og Reaktioner, deres Arrangementer og Omforandringer udgor Variationen i den umaadelig sammensatte Natur. Loven, den herskende og skonne Orden i alle Ting, er blot en tilfældig Afpasning af Naturen. Mennesket selv, som er den, der styrer Kræfterne og bruger Materien, er blot et Produkt af kolde, uintelligente Magter, der virker gennem livlos Materie. Materialisten bojede sig i ærbodig Tilbedelse for Materie, Energi, Kaos og Tilfældighed.

Saadan Meningsloshed kunde ikke vedvare. Den Intelligens, der var i Stand til at spalte Atomet og veje Solen, var ikke tilfreds med en saadan mager, blodlos Filosofi af et fuldt og levende Univers. Videnskaben blev sat paa dens rigtige Plads. Den soger, eksperimenterer og ser; derpaa bekriver den, hvad den har fundet. Det er dens Hovedvirksomhed. Derpaa forsoger den at forklare det, som den har opdaget, idet Forklaringerne veksler med ogende Kundskab. Det er dens

mindre Opgave. Videnskaben er Menneskeværk og er derfor Mennesker undergivet. Den moderne Videnskabsmand staar opret og ser opad.

Nu er næsten alle ledende Videnskabsmænd enige om, at der bag og over Materie og Energi, i den usynlige Verden, er Intelligens og Hensigt, hvoraf de synlige Stadfæstelser er Naturens Lov og Orden og den store Skare af naturlige Fænomener. Mennesket er intelligent. Det er mere end en Jordklump. Lærde Mænd — ærlige Mænd — vender tilbage til Tro paa en intelligent Magt, som i en vis Hensigt styrer alle Ting — de vender tilbage til en Tro, der maaske er større og bedre end Fortidens, paa Grund af den nye Kundskab.

Dette Synspunkt fremgaar tydeligt af en moderne Bog, »Science and the unseen World« (Videnskab og den usynlige Verden) af Arthur Stanley Eddington, F. R. S. Professor i Astronomi ved Cambridge, en af de mest fremtrædende Videnskabsmænd og en meget dristig og fængslende Forfatter af videnskabelige Bøger. Han siger paa Side 50:

»Det ligger, tror jeg, i selve den usynlige Verdens Kærne, at Forestillingen om Personlighed skulde beherske den. Kraft, Energi og Dimensioner tilhører Symbolernes Verden. Det er ud fra saadanne Forestillinger, at vi har bygget den ydre, fysiske Verden. Hvilke andre Forestillinger har vi? Efter at have udtømt de fysiske Metoder, vendte vi tilbage til Bevidsthedens inderste Afkrog, til den Stemme, som hævder vor Personlighed, og derfra gik vi ud med et nyt Syn. Vi maa bygge den aandelige Verden af Symboler, taget fra vor egen Personlighed, ligesom vi bygger den videnskabelige Verden af Symboler, taget fra den materiske. Jeg tror, at vi derfor ikke tager Fejl i at legemliggøre Betydningen af den aandelige Verden med os selv, i Følelsen af et personligt Slægtskab, for vor hele Adgang til den afhænger af disse Bevidsthedssynsmaader, for hvilke Personligheden danner Centrum.«

I 100 Aar har de Sidste Dages Hellige forkyndt Guds Eksistens, og at Erkendelsen af al videnskabelig Sandhed ikke behøver at stride mod Lærdommen om en personlig Gud. Sund, moderne Tænkning bevæger sig i den samme Retning.

(Fortsat fra Side 107.)
Dag for Dag forsøger at arbejde og gøre sin Pligt, kommer man mere og mere i Overensstemmelse med det guddommelige og vinder aandeligt saa vel som timeligt, saa begynder man at se Kirkens Værdi. Det vil gaa op for en, at man ikke har Raad til at afslaa at udføre den Del af Arbejdet, der bliver tilbudt en. Man vil føle, at man samler Skatte i Himlen. Naar man betragter alle de Anledninger, Kirken tilbyder alle Medlemmer, saa er det let at forstaa, at de, som er i aktiv Tjeneste, er de sidste til at klage og de første til at holde Budene, medens de, der paastaar at være Medlemmer, men intet vil udføre, er de første til at bryde Budene og til at finde Fejl.

Pladsen tillader ikke at nævne flere Ting. Men maaske er her sagt nok til at vise, at Herren har udarbejdet en Plan, for at alle hans Børn skal faa Anledning til at udvikle sig. Eftersom nye Medlemmer slutter sig til Kirken, vil der blive oprettet nye Grene, saa flere kan blive sat i Arbejde. I denne Kirke vil den Tid aldrig komme, at Medlemmerne ikke vil have rigelige Anledninger til at udvikle sig.

Vi ser saaledes, at det Princip om evig Fremang, der forkyndes af de Sidste Dages Hellige, har skaffet tilveje en religiøs Organisation, der er meget forskellig fra alle andre og til meget større Velsignelse. Alle disse Anledninger til at vokse i Indflydelse, Personlighed og Kundskab er i og for sig mere end Grund nok til at blive en Sidste Dages Hellig. Vi ser saaledes, at Guds Kirke velsigner Menneskeheden paa Jorden saa vel som i Himlen. Det Ansvar, der gives os paa Jorden, forbereder os for Ansvar i det Liv, der kommer herefter.

Lektier for Børneklasser (10—14 Aar).

1. Marts.

DET GAMLE TESTAMENTES HISTORISKE BAGGRUND.

Palæstinas Historie kan bedst forklares ved en Fortolkning af den geografiske Situation. Vi har i vore tidligere Lektier set, hvorledes det hebraiske Folk befandt sig indeklemt i et lille, ufrugtbart Hjørne af Verden. Vi har set, hvorledes dette Land blev en Bro mellem Asien og Afrika, og hvorledes store Skarer af Handelsmænd eller Krigsfolk passerede gennem

deres Land. Lad os prove at tænke os det Gamle Testamentes Verden, før den hebraiske Nation ydede sit Bidrag til Verdenscivilisationen. Den Historie, som vi finder i det Gamle Testamente i Dag, før Israeliternes Udgang af Ægypten, var, maa vi huske, lige saa meget Historie og Tradition for Folket paa Mose Tid, som det er for os i Dag. Det vil sige, de store Begivenheder som Skabelsen, Beretningerne om Melkisedek, Abraham, Noah, Enok og Syndfloden var blot Historie og ikke daværende Kendsgerninger. Vi nævner dette af to Aarsager. For det forste: vi vil ikke være i Stand til at orientere os rigtig i Historien, medmindre vi kan dele Fortiden op i mange Afdelinger, hvoraf nogle var beslægtede og andre ikke var beslægtede til de daværende Forhold. For det andet: af dennne Aarsag kan vi forstaa, hvorledes det gik til, at Historie, Traditon, betydningsfulde Kendsgerninger og unodvendige Detailler findes Side om Side i det Gamle Testamente. Historien omhandler altid Fortiden. Den bliver altid fortolket i Nutidens Lys. Derfor, det der kunde synes betydningsfuldt for Mennesker, der levede paa Mose Tid, kan synes ubetydeligt for os. Ligesom vi maa have levende Orakler for at forstaa Fortidens Aabenbaringer, og naar Aabenbaringens Aand en Gang er blevet børte, forsvinder ogsaa Forstaaelsen af Aabenbaringen. Derfor kan Historie kun blive rigtigt fortolket, dersom den bliver fornyet og holdt i Live ved at blive sat tilbage i dens rigtige Omgivelser.

Saaledes ser vi, at Verden allerede var gammel paa Abrahams Tid. Store Nationer havde eksisteret, levet og gaaet til Grunde før hans Tid. Han var i Ordets fulde Betydning en revolutionær Reformator. Han brød med sin Fortid, ligesom Jesus brød med sin eller Washington med sin. Han brød med Præsterne og med Afguderne i sin Faders Hus.

Før denne betydningsfulde Handling fra Abrahams Side havde der været store Civilisationer i de forskellige Dele af Verden. Den store Pyramide i Ægypten var da 1000 Aar gammel. Dalene ved Eufrat og Tigris havde set Civilisationer vokse og dø. Kanaaniterne var et betydeligt Handelsfolk, før de begyndte den Handel, som Hebræerne siden optog. Ægyptere drev en livlig Handel med et Folk af høj Kultur, hjemmehørende paa Øen Kreta. Det var fra Øen Kreta, at Filisterne kom. Disse Folk blev ca. 700 Aar senere en af Hebræernes farligste Modstandere.

I Amerika havde der før denne Tid eksisteret store Civili-

sationer. Det samme var Tilfældet i Kina og Indien. Vi ser saaledes, at Hebræerne kom forholdsvis sent ind i Verdenshistorien. Og dog er de meget tidligere end de store græske og romerske Civilisationer, som har faaet en saa stor Betydning for os.

De Sidste Dages Hellige har fra andre Kilder end det Gamle Testamente lært, at Evangeliet i dets Hovedpunkter har været forstaaet af nogle Mennesker i næsten alle Perioder af Verdens Historie. Vi tror, at det blev forkyndt til Adam, og at han annammede det, men det er en historisk Kendsgerning, at de fleste af hans Efterfolgere i praktisk talt alle Dele af Verden havde veget bort fra Sandheden. Ved Mose Tid maa Nodvendigheden af ny Aabenbaring om Gud have været indlysende for alle. Denne nye Aabenbaring maatte kæmpe mod mægtige Vanskeligheder. At det tiltrods for alle disse Vanskeligheder har haft Fremgang, gor det Gamle Testamente til en meget fængslende og næsten romantisk Historie. Et Eksempel kan nævnes: da Israels Born forlod Ægypten, var de en Skare af uvidende Slaver. De havde Traditioner angaaende deres Forfædre og disse Forfædres Gud, men at disse Traditioner ikke betod meget for dem, viste sig saa snart deres inspirerede og lærde Leder vendte sin Ryg til. Det er almindeligt for os i Dag at hore, at Evangeliet vil frigore et Menneske. I Israels Historie har vi Beretningen om en hel Nation, der blev frigjort gennem inspirerede Ledere. Dette er, hvad der menes med historisk Roman.

Spørgsmaal.

1. Hvem var Filisterne? Hvor kom de fra?
2. Anbring Abraham i hans rette historiske Forhold til Ægypten, Kreta, Grækenland, Rom, Nephi og Kanaaniterne.
3. Gor det samme med Moses og David.
4. Hvorfor var Palæstina det rette Sted for at give Aabenbaringer, der gjaldt for hele Verden?
5. Hvad menes med Udtrykket »udvalgt« eller »forjættet«? Paa hvilken Maade var Hebræerne et udvalgt Folk?
6. Betragter de Sidste Dages Hellige Amerika som et forjættet Land? Hvorfor?

---

8. Marts.

HVORFOR SKAL VI STUDERE DET GAMLE TESTAMENTE?

Det er sandt, at de fleste Ting, som Menneskene gor, bliver gjort fordi deres Forfædre har gjort det samme. Det er sandt, at de Vaner og Skikke, vi har i Dag, kun er en Fortsættelse af de Vaner og Skikke, vi havde i Gaar. Og dog findes der Ting, der bliver fortsat maalbevidst med en bestemt Hensigt og i et bestemt Formaal.

Menneskene har i en meget lang Tid studeret det Gamle Testamente, og for mange Mennesker er Læsningen af det Gamle Testamente blevet en Vane. Og dog er det efter fuld Overvejelse og en bestemt Hensigt, at det Gamle Testamente bliver benyttet som en Del af Kirkens Studiekursus for Sondagsskolen. Hvorfor er dette blevet gjort?

Den forste Aarsag er sandsynligvis blot den rene Sentimentalietet, hvilket blot er en anden Maade at anerkende den Kendsgerning, at Studiet af det Gamle Testamente er blevet en Vane for Joder og Kristne. Er da dette en god Aarsag? Skont det sandsynligvis ikke er den bedste, maa Svaret dog lyde bekræftende. Lidt Eftertanke vil vise dig, at det er en tilstrækkelig Grund for de fleste Ting, for det viser, at det har Samfundets Samtykke. Vi maa derfor indromme, at Studiet af Bibelen er blevet en Vane. Men denne Vane er kun skadelig for saa vidt som den udoves i Tankeloshed og uden nogen bestemt Hensigt.

En anden Aarsag er, at det Gamle Testamente er blevet anerkendt som et af Kirkens Standardværker. For dem, som anerkender Kirkens Krav paa Myndighed, er dette en tilstrækkelig Grund. Den indeholder derfor de nodvendige Elementer af den store Plan, som de Sidste Dages Hellige kalder Evangeliet, og som er Grundvolden for de Sidste Dages Helliges Livsfilosofi. Dersom dette er Tilfældet, er det ikke at forstaa det Gamle Testamente til en vis Grad ensbetydende med ikke at forstaa de Sidste Dages Helliges Livsfilosofi. Derfor kan du tydelig se den bestemte Hensigt med at studere det Gamle Testamente.

Forsvarere og Modstandere af Jesu Kristi Evangelium maa have Kendskab til det Gamle Testamente for at kunne være i Stand til at modbevise eller forsvare dette Evangeliums Paastande.

Næste Lektie vil forklare dette Sporgsmaal tydeligere.

---

15. Marts.

HVORFOR SKAL VI STUDERE DET GAMLE TESTAMENTE? (fortsat).

Det Gamle Testamentes Tænkemaade har i saa høj Grad været det kristne, hebraiske og islamitiske Folks Tænkemaade, at det ikke at forstaa det Gamle Testamentes Tænkemaade er ensbetydende med ikke at forstaa de Civilisationer, vi tilhører. Dersom vi skyder al Tanke om Religion til en Side, kan vi ikke da med Fordel spørge, hvilken Historiker eller hvilket historisk System, hvilken Filosof eller hvilket filosofisk System kunde undervise, fortolke eller forklare uden at gøre nogen Henvisning til det Gamle Testamente?

Det er en meget værdifuld Bog for den, som skal studere Lov. Den er en Vejleder for en, der skal studere Religion. Den har ogsaa uvurderlig Betydning for den, som skal studere Politik, Samfundslære eller Etik. I historisk og litterær Henseende maa det Gamle Testamente regnes med blandt alle Tiders ypperste Værker. Dersom vi skulde fjerne alle gammeltestamentlige Idéer fra vor Litteratur og vore Taler, vilde disse Ting tabe meget af deres Aand og Virkningsfuldhed.

Ledet af den Helligaand og et forstaaelsesfuldt Sind kan Studiet af det Gamle Testamente lede til en Paaskønnelse af Herrens store Hensigter, som igen kan lede til, hvad de Kristne kalder evig Frelse. Saaledes kan denne Bog lede til en Forstaaelse af Livet herefter. Dette kan være af Interesse for nogle. Men det mest betydningfulde for os er, at vi bliver i Stand til at forstaa dette Liv. Det Gamle Testamente har størst Værdi for os derved, at det giver os en Forstaaelse af de Ting, som gør Livet i Dag værd at leve. Derfor er dette Studium værdifuldt for alle som paaskønner en Forstaaelse af Nutidens Civilisation og Kultur. Fysisk og mentalt er der ikke meget Forskel mellem et Kulturmenneske og et helt ordinært Menneske. Men med Hensyn til en Forstaaelse og Paaskønnelse af Livet er der en umaadelig stor Forskel.

Spørgsmaal.

1. En eller anden har sagt: »Bibelen er Civilisationens Tekstbog«. Hvad menes der med disse Ord? Kan en saadan Paastand forsvares?

2. Nævn nogle Kundskabsgrene, for hvilke Studiet af det Gamle Testamente er betydningsfuldt.
3. Hvilke Ord er det, som er indgraveret paa Liberty Bell? (3. Mos. 25: 10.)

Lektier for Børneklasser (under 10 Aar).

1. Marts.

DEN BLINDE TIGGER.

Tekst: Johannes 8: 12, 51, 59: 9.

En Aften skyndte nogle smaa Børn sig hjem fra et Selskab. Det var Vinter, og det var ved at blive mørkt. Da de naaede et bestemt Gadehjørne, tændtes Gadelyset. Aah, hvilken Følelse af Glæde det gav dem. »Nu kan vi se Vejen tydeligt,« sagde de.

En Dag talte Jesu til nogle Folk. Han sagde: »Jeg er Verdens Lys; den, som følger mig, skal ikke vandre i Mørke, men skal have Livets Lys.« Jesus prøvede paa at fortælle Folket, at den, som gerne vilde gaa den rette Vej, i Lyset, behøvede kun at lytte til ham, og de kunde klart se Vejen. Nogle af Folket kunde ikke forstaa, hvordan dette kunde være. De troede, at Jesus sagde Ting, som han ikke havde Ret til at sige, og derfor samlede de nogle Sten for at kaste dem paa ham. Jesus skjulte sig og gik saa ud af Templet.

Da han kom ud, saa han en blind Tigger ved Døren. Denne Mand havde været blind hele sit Liv. Han havde aldrig set de blaa Skyer eller det grønne Græs, han havde aldrig set sin Faders eller Moders Ansigt. Og ved Siden af alt dette var han fattig. Han havde aldrig lært nogen Slags Arbejde, saa at han kunde tjene Penge. Jesu Disciple følte sig meget bedrøvede paa hans Vegne. De sagde til Jesus: »Hvorfor er denne Mand blind? Har han gjort noget galt?« Og Jesus svarede: »Nej, han har ikke gjort noget galt. Han er blind, for at I skal kunne se Guds Godhed mod jer.« Da den blinde Mand hørte dette, blev han meget lykkelig, og Jesus kunde se, at han troede paa ham. Da sagde Jesus: »Jeg maa gøre det Arbejde, som min Fader har sendt mig for at gøre, mens det endnu er Dag. Naar Natten kommer, kan ingen arbejde, og jeg maa vise Folket Vejen, for jeg er Verdens Lys.«

Jesus standsede, samlede noget Ler op og lagde det paa den blinde Mands Øjne, og derefter sagde han: »Gaa og vask dig i Floden Siloam.«

Den blinde Mand skyndte sig saa hurtigt, som han kunde finde Vejen. Han tænkte: »Er det muligt, at jeg kan faa Lov til at se min Moders Ansigt? Kan jeg faa Lov til at se Skyerne og Blomsterne? Fra nu af kan jeg være i Stand til at finde Vejen selv.«

Og saadan blev det. Saa snart han havde vasket sit Ansigt, kunde han se. Overalt paa Gaderne var der Mænd og Kvinder, som kendte denne Mand, der altid havde været blind. De havde set ham tigge Dag efter Dag, fordi han ikke paa nogen anden Maade kunde faa Penge til Mad.

Nogle af disse Mennesker troede ikke, at Jesus var Guds Søn. De troede ikke, at han ved Guds Aand kunde hjælpe Folket. Men da de saa denne Mand, som var født blind, gaa sikkert ned ad Gaden uden at snuble eller falde, da de saa ham, seende paa dem og paa Træerne og Blomsterne, sagde de: »Se, er ikke det den Mand, der sad og tiggede.« Nogle sagde: »Hvad er det? Han ser.« Andre sagde: »Nej, det er ikke muligt. Det maa være en Mand, der ligner ham.« Men Tiggeren svarede dem tydeligt og sagde: »I tager Fejl, jeg er ikke een, som ligner ham. Jeg er ham.«

Saa spurgte de: »Hvordan er det gaaet til, at du kan se?« Og han fortalte dem, hvordan Jesus havde taget noget Ler og lagt det paa hans Øjne og derefter befalet ham at vaske dem i Floden Siloam, som han saa havde gjort. Og nu kunde han se.

Folkene saa paa ham og sagde: »Han har aldrig været blind. Han har altid været i Stand til at se.« Saa gik de til hans Hjem og sagde til hans Forældre: »Er dette jeres Søn? Var han ikke født blind? Hvordan kom han til at se?« Og Forældrene svarede: »Her er vor Søn, spørg ham selv om det.«

Men disse Folk vilde endnu ikke tro, at Jesus havde hjulpet ham. Saa sagde Tiggeren til dem: »Hvorfor tror I ikke paa Gud og paa hans Søn? Hvis I vil tro paa ham og gøre, som Jesus fortæller jer, saa vil han velsigne jer.« Men Folkene blev vrede, og de sagde til hinanden: »Prøver denne Tigger paa at lære os, hvad vi skal gøre? Det ønsker vi ikke.« Og saa sagde de: »Gaa bort fra os, vi vil ikke have dig sammen med os mere. Og du prøver ikke paa at komme til vor Kirke igen.« Saa gik Tiggeren bort.

Da Jesus hørte dette, ledte han efter Tiggeren, og da han fandt ham, sagde han til ham: »Tror du paa Guds Søn?« Og Tiggeren svarede: »Hvem er han, Herre, at jeg kan tro paa ham?« Jesus svarede: »Du har set ham, det er ham, som taler til dig nu.« Tiggeren faldt ned paa sine Knæ og sagde: »Herre, jeg tror.« Fra det Øjeblik vidste Tiggeren, at han nu vilde tilhore en ny Kirke. Véd du, hvilken det var?

---

8. Marts.

EN TJENERS HELBREDELSE.

Tekst: Lukas 3: 1—10, Math. 8: 13.

I de fleste af vore Hjem er der meget Arbejde at gore. Der er Kopper at vaske op, Gulve at vaske, Mad at koge, Born at passe og endnu mange flere Ting. Og udenfor er der Blomsterhaven at passe, Fro at saa og vande og endnu flere Ting. Hvilken een eller to af disse Ting er dit Arbejde? Nogle Folk har mange Værelser i deres Huse og meget store Haver, og de har saa meget, at deres egne Born og Voksne ikke kan gore det hele, og saa maa de bede andre Folk om at hjælpe dem. Disse ekstra Hjælpere kalder man sommetider Tjenere. Nogle Tjenere er saa gode Arbejdere og er saa venlige og trofaste, at Familien holder meget af dem. Vor Historie i Dag er om en af disse gode og venlige Tjenere.

For længe, længe siden, da Jesus gik fra By til By, levede der i Byen Capernaum en meget rig Mand. Han var ogsaa en god Mand. Han tilhorte ikke Israels Folk, og han havde altid tilbedt Guder af Træ eller Sten, men da han saa, hvorledes Gud hjalp de Mennesker, der bad til ham, troede han paa Gud i Himmelen. Han kunde godt lide Joderne, fordi de onskede at gore, hvad der var rigtigt, og en Dag gav han dem Penge nok til at bygge den smukkeste Kirke eller Synagoge, som var i Byen. Den rige Mand var Officer i Hæren og var Kaptajn over ca. 100 Mand. Han var saa god imod dem, at de vilde gore alt, hvad han bad dem om. Alle hans Mænd elskede ham, hans Tjenere elskede ham, og Joderne elskede ham, fordi han var saa god imod dem.

I sit Hus havde han en meget kær Tjener, som blev syg. Tjeneren blev daarligere og daarligere, indtil han var doende. Den rige Mand elskede sin Tjener, og han onskede ikke, at han skulde do, og derfor sagde han: »Lad os sende Bud efter Jesus, han kan helbrede ham.«

Jøderne, for hvem han byggede den vidunderlige Synagoge, sagde: »Ja, vi vil gaa og hente Jesus. »Saa gik de for at finde ham. Jesus kom netop tilbage til Byen, og hans Venner var gaaet ud for at møde ham. Og som de kom gaaende hen ad Gaden, mødte de Jøderne, som kom for at hente ham. De ældste af Jøderne sagde til Jesus: »Vær saa venlig at gaa med os. Vor Ven har en kær Tjener, som er døende, og han ønsker, at du skal komme og helbrede ham. Vor Ven har været saa god mod os, han er din Hjælp værd.« Jesus gik med dem, og da han kom i Nærheden af den rige Mands Hus, tænkte den rige Mand ved sig selv: »Jeg er ikke god nok til, at Jesus skal betræde mit Hus, men jeg trænger saa meget til hans Hjælp. Hvad skal jeg gøre?«

Den rige Mand sendte sine Venner ned for at møde Jesus, og disse Venner sagde: »Herre, gør dig ikke Ulejlighed med at komme, for den rige Mand føler sig ikke god nok til, at du skal betræde hans Hus, han føler ogsaa, at han ikke er god nok til at komme og tale med dig, men han véd, at du kan helbrede hans Tjener, og han beder dig blot sige et Ord, og hans Tjener vil blive rask.«

Da Jesus hørte disse Ord, glædedes han over den rige Mands Tro, han vendte sig og sagde til dem, som fulgte ham: »Jeg siger Eder, jeg har aldrig før fundet saadan en Tro, end ikke i Israel, nej, ikke mellem alle Israels Børn.« Derefter vendte han sig til den rige Mands Venner og sagde: »Gaa og sig den rige Mand fra mig, at stærk Tro bringer store Velsignelser, og som han tror, skal det ske ham.«

Den rige Mands Venner skyndte sig til hans Hus for at fortælle ham, hvad Jesus havde sagt, og da de kom til Huset, fandt de, at Tjeneren var rask. Jesus havde helbredet ham.

---

15. Marts.

EN KVINDES TRO.

Tekst: Markus 5: 25—34, Math. 9: 20—22, Lukas 8: 43—49.

Der er Tider paa Dagen, da Gaderne i vor By er mere befærdede end ellers. Hvornaar er der flest Folk paa Gaderne i din By? Er det om Morgenen, naar Fædrene og Brødrene skynder sig paa Arbejde, og Børnene løber til Skole, eller er det om Aftenen, naar Folk kommer hjem? Naar vi tænker os om et Øjeblik, kan vi sikkert huske en Tid, hvor der var

saa mange Folk paa Gaden, at man ikke kunde gaa hurtigt uden at støde mod hinanden. Hvad var det, som bragte alle disse Mennesker paa Gaden? Hvor stor en Mængde kan en Cirkus-Forestilling bringe paa Gaden?

For længe, længe siden, da Jesus levede paa Jorden, var der store Mængder af Folk, som fulgte ham. Naar Folk vidste, at han kom til deres By, gik de ud for at møde ham, og naar han gik gennem Gaderne, var der flere og flere, der sluttede sig til ham. Sommetider kom Folkene til ham med saa mange Spørgsmaal, at han hverken havde Tid til at spise eller sove.

Engang blev Jesus kaldt hen for at velsigne en ung Pige. Pigens Fader sagde, at hun var meget syg, og bad Jesus skynde sig saa meget, han kunde. Da Mængden bevægede sig ned ad Gaden, var der en syg Kvinde, der hørte, at Jesus var der, hun havde været syg i tolv lange Aar, mange Læger havde prøvet paa at hjælpe hende, men de havde ikke vidst, hvad de skulde gøre med hende. Hun havde ofret alle sine Penge paa at blive rask, men hun blev kun daarligere. Hun var meget bedrøvet, og da hun hørte, at Jesus var i Mængden, tænkte hun: »Han er den eneste, der kan hjælpe mig.« Hun arbejdede sig omhyggeligt frem, indtil hun var lige ved ham, og saa sagde hun: »Hvis jeg bare kunde naa at berøre hans Klæder, da vilde jeg blive rask.«

Det var ingen let Sag at berøre hans Klæder, fordi der var saa mange Mennesker, der pressede sig tæt op til ham, men alligevel var hun snart i Stand til at række sin Haand ud og berøre hans Klædebon.

I samme Øjeblik forlod hendes Smerter hende, og hun vidste, at hun var bedre. Da gjorde Jesus en Ting, som hun ikke havde ventet, han drejede sig om og sagde: »Hvem rørte ved mig.« Hans Disciple svarede: »Mængden er saa stor, og Folkene er saa tæt ved dig, at der sikkert er mange, der har rørt ved dig.« Kvinden vidste ikke, hvad hun skulde gøre, hun var saa bange, at hendes Knæ rystede. Jesus vidste, at en eller anden havde bedt ham om en Velsignelse, men hun havde ikke bedt ham i Ord, men kun ved en Berøring af hendes Haand. Da han saa paa hende, kom hun hen til ham og faldt paa Knæ for ham. »Det var mig, som berørte dig. Jeg ønskede at blive rask,« sagde hun. Derefter fortalte hun ham, hvor længe hun havde været syg, hvor mange Læger der havde prøvet paa at hjælpe hende, og at hun havde ofret

alle sine Penge, men ikke var blevet bedre, derefter sagde hun: »Jeg følte, at hvis jeg kunde berøre dit Klædebon, vilde jeg blive rask.«

Da saa Jesus paa hende med sine kærlige Øjne og sagde venligt: »Datter, din Tro har gjort alt for dig. Gaa med Fred og vær stærk.«

Nu forlod hendes bange Følelser hende, og hendes Knæ rystede ikke mere, hun vendte sig og gik ud af Mængden med et nyt Lys i sine Øne, og i sit Hjerte jublede hun af Glæde, fordi hun vidste, at hun var stærk og sund.

VISDOMSORDET.

For kort Tid siden modtog Præsident Grant et Brev med Forespørgsel, om Visdomsordet var givet som Befaling.

Præsidenten gav følgende Svar: »Det er ikke givet som Befaling, men som Herrens Vilje, og det burde være tilstrækkeligt for alle Sidste Dages Hellige.«

Den vise Mand maa huske, at selv om han er en Efterkommer af Fortiden, er han en Eftertidens Fader; og at hans Tanker er Børn, der fødes til ham, og som han ikke skødesløst maa lade dø.

Det ædleste Ord i de sociale Dyders Leksikon er »Loyalitet«.

Ruskin.

INDHOLD:

Udgivet af den danske og norske Mission.
Præsident for den danske Mission: HOLGER M. LARSEN, Priorvej 12, København F.
Præsident for den norske Mission: HYRUM D. JENSEN, Osterhaugsgaten 27, Oslo.

Trykt hos F. E. Bording.